

od popotniških (planinskih) kart Češke in Slovaške republike, ki predstavlja celoten predel Tater skupaj z znanim in vsekakor ogleda vrednim narodnim parkom.

Ta karta z oznako WkCS (Wanderkarte CS1) obsega Visoke in Zahodne Tatre od poljske meje na severu do Liptovskega Mikulasa na jugozahodu in Poprada na jugovzhodu. Kot je že običajno pri planinskih kartah te založbe, so na hrbtni strani natisnjeni sezname krajev, planinskih koč in zavetišč ter opisi različnih gorskih poti. Napotki o najugodnejših prometnih povezavah olajšajo popotniku dostop pod gore, kulturni vodič s podrobnimi podatki pa opozarja na številne znamenitosti.

Kdor bo želel obiskati ta izredno lep naravni raj, bo na novi planinski karti iz založbe Freytag & Berndt (WkCS 1) našel vse pomembne informacije, ki bodo ustrezale stanju v naravi. Ko pa se popotnik dobro znajde v naravi, ko s pomočjo karte nima več težav z orientacijo, mu je hoja po označenih poteh ali po brezpotjih še v večji užitek, kar še posebno velja za tujce, ki bodo obiskali te gorske predele.

Jame ob planinskih poteh

V Velenju deluje jamarski klub »Speleos«, ki vsako leto izda vsaj en Jamarski bilten. Prva letošnja številka Biltena je že izšla in je zanimiva tudi za planince, saj med drugim opozarja na vse premalo poznano delo **Frana Kocbeka** o raziskavi jam. Fran Kocbek je znan kot prvi predsednik Savinjske podružnice SPD, kot narodni buditelj ob zatonu prejšnjega stoletja, kot človek, ki je ohranil Savinjske Alpe slovenske, manj pa je znano, da se je zanimal za podzemski svet. Spomin na to njegovo delo so obudili »velenjski jamski medvedki« s prispevkom »Poteh raziskav v jami Špehovka 1890–1990«.

Jamarji citirajo del članka, ki ga je objavil Fran Kocbek v Planinskem vestniku decembra 1895. V njem Kocbek podrobno opisuje jamo Zelena peč, ki danes ni znana, poznamo pa Špehovko, katere opis je zelo podoben opisu, ki ga je napravil Kocbek. Jama Špehovka je znana po arheoloških raziskavah, ki jih je opravljal že **Srečko Brodar** in drugi pred drugo svetovno vojno. V enem izmed člankov jamarji podrobno opisujejo, kako so lani odkopavali jamo in kakšno delo jih še čaka. Zanimiv je članek »V pričakovanju«, v katerem obiskovalec jame opisuje lepote, ki jih sreča v podzemnem svetu.

Velika vrednost Biltena je tudi v tem, ko opozarja na Hudo luknjo (Špehovska je v bližini Hude luknje). Ta jama v soteski ob cesti Velenje–Slovenj Gradec je danes nedostopna za turiste. Jamarji v pregledu opisujejo zgodovino te jame in tega območja, predvsem pa opozarjajo na dejstvo, da je bila jama nekoč turistično urejena, medtem ko danes vsi pozabljajo na njo. Obstajajo slike turistov, ki so obiskali jamo v prejšnjem stoletju! Pa danes? Pred letom 1899 so izdali razglednico o jami, danes pa so jamarji edini, ki bi radi ponovno odkrili ta prečudoviti svet turistom in tudi pohodnikom po Šaleški poti, ki pelje tod mimo, pa so nemočni.

Franč Ježovnik

Ko gore postanejo bolj strme

»Gorništvo v drugi polovici življenja«, tak podnaslov je dal **Karl Lukan** svoji knjigi »Ko gore postanejo bolj strme«, ki je izšla pri **založbi Bruckmann**. To je prva knjiga v nemškem jeziku o tej tematiki, je pa prijetno berljiva zbirka anekdot, zgodbic, doživljajev in izkušenj iz tistega življenjskega obdobja, ki se ne hvali več s pretiranimi in ekstremnimi aktivnostmi niti se ne sprijazni s tiho vdanostjo v usodo.

Od francoskih Alp do nemških gorá sega mavrica spominov in izkušenj Karla Lukana. Pripoveduje o poledenelih poteh, o gorskem kolesarjenju, o problemih osamljenosti in šoku ob upokojitvi, predvsem pa o sreči, biti na poti, ki ni odvisna niti od nobene težavnostne stopnje, niti od višinskih metrov ali popotniških kilometrov. To je pravzaprav tudi knjiga, ki bi bila lahko prav tako zanimiva za mlade in mlajše, saj je velika umetnost gorništva med drugim ta, da bi človek na gori lahko užival tudi v starosti.

Karl Lukan, rojen leta 1923, od leta 1939 na poti po gorah, njega dni vrhunski alpinist, zdaj pa še vedno navdušen plezalec do četrte težavnostne stopnje, ve marsikaj o problematiki staranja. Ko je po dolgem poklicnem življenju šel v pokoj, je to proslavil s svojo ženo Fritzi, ko sta leta 1984 šla na šestmesečno prečenje Alp. Kmalu po tem je tudi o tem svojem gorskem in podgorskem potovanju napisal knjigo »Sprehod po Alpah«.

175 strani debela knjiga »Ko gore postanejo bolj strme« stane 226 avstrijskih šilingov.

Karti Langtang Himala

Kartografski oddelek Avstrijske planinske zveze (ÖAV) je pred kratkim izdal novi karti, na katerih so predstavljeni predeli Nepala. Zemljevida zahodnega in vzhodnega Langtang Himala v merilu 1 : 50 000, pokrajini, ki ju pogosto obiskujejo trekinške in ekspedicijske skupine in ležita severno od Katmanduja, obsegata približno 1795 kvadratnih kilometrov veliko ozemlje. Najvišja gora na zemljevidih je tibetanski osematisočak Šiša Pangma. Karti je mogoče kupiti v avstrijskih, nemških in švicarskih specializiranih trgovinah ali naročiti pri ÖAV (poštni predal – Postfach 282, 6010 Innsbruck, Österreich).

Maroške gore

Maroko je po mnenju **Bernarda Domenecha**, ki je za založbo Denoël iz Pariza napisal knjigo »Le Maroc« s podnaslovom »Najlepše poti in smeri« (stane 250 francoskih frankov), prava sanjska dežela za gornike, ki so se že naveličali svojih hribov na stari celinii. Visoki Atlas, v katerem so tudi štiritisočaki za smučarje, in hribi še bolj na jug celine so taki, kot bi jih vzeli iz tisoč in ene noči. Tem in drugim goram v Maroku je Domenech, gorski vodnik in gorniški športni novinar, posvetil podrobno monografijo, iz katere je mogoče videti, da gradivo, ki ga popisuje, zares dobro pozna. Predstavlja po svojem prepričanju najlepše gorske ture in po-